

ÚRSKURÐARNEFND UM VIÐSKIPTI VIÐ FJÁRMÁLAFYRIRTÆKI

Fjármálaeftirlitið · Suðurlandsbraut 32 · 108 Reykjavík · Sími: 525 2700 · Fax: 525 2727

Ár 2002, þriðjudaginn 15. janúar, er fundur haldinn í Úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki.

Mætt eru: Guðjón Ólafur Jónsson, formaður, Geir Arnar Marelsson, Gunnar Viðar, Ólöf Embla Einarsdóttir og Sölvi Sölvason.

Fyrir er tekið **mál nr. 15/2001**:

M

gegn

fjármálafyrirtækinu F

og kveðinn upp svohljóðandi

ú r s k u r ð u r:

I.

Málsmeðferð.

Málsaðilar eru M, hér eftir nefndur sóknaraðili, annars vegar og fjármálafyrirtækið F, hins vegar, hér eftir nefnt varnaraðili.

Málið barst úrskurðarnefnd 29. nóvember 2001 með kvörtun R, hrl., f.h. sóknaraðila, dagsettri 26. sama mánaðar. Með bréfi nefndarinnar, dagsettu 29. nóvember 2001, var kvörtunin send varnaraðila og honum gefinn kostur á að tjá sig um hana og skýra sjónarmið sín. Svör varnaraðila bárust 7. janúar 2002 með bréfi hans, dagsettu 6. janúar 2001 (sic). Bréfið var sent sóknaraðila með bréfi nefndarinnar, dagsettu 8. janúar 2002 og honum gefinn kostur á að koma á framfæri athugasemdum sínum. Athugasemdir bárust með bréfi sóknaraðila, dagsettu 11. janúar 2002. Málið var tekið fyrir á fundum nefndarinnar 4. desember 2001 og 8. og 15. janúar 2002.

II.

Málsatvik.

Hinn 29. mars 2000 gerðu aðilar máls þessa með sér samning um hlutabréfaviðskipti, svokallaðan skiptasamning. Var gildistími samningsins frá samningsdegi til 29. júní 2000. Svonefnd viðmiðunarbréf í samningnum voru hlutabréf í D, alls 910 hlutir í eigu varnaraðila, sem varnaraðili myndi í samráði við sóknaraðila selja í einu lagi eða nokkrum hlutum á gildistíma samningsins. Var sá dagur, sem varnaraðili myndi selja bréfin að einhverju leyti eða öllu, nefndur reikningsdagur í samningi aðila. Viðmiðunargengi bréfanna var 22,763. Nafnverð þeirra bréfa sem varnaraðili seldi í hvert sinn á gildistíma samningsins nefndist reikningsupphæð. Eru í samningnum nánari ákvæði um vexti, vaxtatímabil, heildarvaxtaupphæðir í bandarískum dölum og svonefndar vaxtareiknupphæðir (sic) sem reiknaðar eru út samkvæmt aðferð, sem nánar er lýst í samningnum. Þá er enn fremur að finna þar ákvæði um útreikning vaxtagreiðslu.

Samkvæmt samningi aðila skyldu greiðslur fara fram milli aðila samningsins á svonefndum reikningsdegi vegna undangengins vaxtatímabils, sem taldist frá fyrsta vaxtadegi til reikningsdags. Skyldi varnaraðili greiða sóknaraðila, ef gengi bréfanna á reikningsdegi væri hærra en viðmiðunargengið, mismuninn á annars vegar verði bréfanna

á þeim degi að nafnvirði sem samsvaraði reikningsupphæð miðað við markaðsgengi og hins vegar verði bréfanna á umræddum degi að nafnvirði sem samsvaraði reikningsupphæð miðað við viðmiðunargengi. Með reikningsupphæð var átt við nafnverð bréfanna sem varamaðili seldi í hvert sinn.

Þá skyldi sóknaraðili greiða varamaðila vexti á hverja svonefnda vaxtareiknupphæð (sic) samkvæmt nánari ákvæðum um útreikning þeirra. Þá skyldi sóknaraðili og greiða varamaðila, ef viðmiðunargengi bréfanna var hærra en markaðsgengi þeirra á reikningsdegi, mismuninn á annars vegar verði bréfanna á þeim degi að nafnvirði sem samsvaraði reikningsupphæð miðað við viðmiðunargengi og hins vegar verði bréfanna umræddan dag að nafnvirði sem samsvaraði reikningsupphæð miðað við markaðsgengi þeirra. Til viðbótar skyldu fara fram gjaldmiðlaskipti þar sem sóknaraðila skyldi greiða varamaðila margnefnda vaxtareiknupphæð (sic) en varamaðili skyldi greiða sóknaraðila viðmiðunarypphæð þá sem áður var nefnd.

Hinn 31. mars gerðu málsaðilar annan samskonar samning um hlutabréf í N, alls 120 hluti (XXX2264).

Í samningum aðila voru ákvæði um að sóknaraðili legði fram verðbréf að handveði til tryggingar skilvísri og skaðlausri greiðslu af hans hálfu. Ábyrgðist sóknaraðili að verðmæti bréfa í vörslu varamaðila færi aldrei undir tiltekna fjárhæð. Þá var mælt fyrir um að varamaðili gæti krafist þess að sóknaraðili legði fram viðbótartryggingar en verðmæti þeirra skyldi þó aldrei nema hærri upphæð en sem næmi 30% af ígildi heildarvaxtaupphæða í íslenskum krónum á hverjum tíma. Var varamaðila veitt heimild til að nýta tryggingamar á hvern þann hátt sem félagið teldi henta til greiðslu skuldbindinga sóknaraðila samkvæmt samningum aðila. Í báðum samningunum er ákvæði þess efnis að sóknaraðili staðfesti að hafa kynnt sér eðli skiptasamninga og að hafa aflað sér sérfræðiráðgjafar þriðja aðila áður en hann undirritaði samninginn.

Áður en til fyrrgreindra viðskipta kom höfðu aðilar gert með sér skiptasamning (XXX1588), dags. 13. janúar 2000 þar sem um var að ræða hlutabréf í Ö. Var honum lokað 24. nóvember 2000 og hagnaðist sóknaraðili um kr. 928.872. Höfðu aðilar áður samþykkt skilmálabreytingar hinn 13. október 2000. Hinn 2. júní 2000 gerðu aðilar enn fremur með sér skiptasamning um bréf í sama félagi. Var honum lokað 25. september 2000 og tapaði sóknaraðili kr. 29.493.- á þeim samningi samkvæmt upplýsingum varamaðila.

Með bréfi varamaðila til sóknaraðila, dagsettu 24. ágúst 2000, var sóknaraðili krafinn um frekari tryggingar og jafnframt bent á að hafa samband við varamaðila óskaði hann eftir að loka samningum aðila. Var krafan ítrekuð með bréfi varamaðili, dagsettu 14. nóvember 2000. Hinn 29. júní 2000 og aftur 15. janúar 2001 samþykktu aðilar skilmálabreytingu á skiptasamningi XXX2211. Hinn síðarnefnda dag samþykktu aðilar enn fremur skilmálabreytingu á skiptasamningi XXX2264. Var sóknaraðila þá jafnframt send með rafpósti upplýsingar um stöðu samninganna. Sóknaraðili var krafinn um frekari tryggingar með rafpósti 13. febrúar 2001 og honum gefið upp reikningsnúmer varamaðila með rafpósti 15. sama mánaðar. Enn gerði varamaðili kröfu um frekari tryggingar með bréfi til sóknaraðila, dagsettu 22. ágúst 2001. Þá munu aðilar hafa ræst við símleiðis nokkrum sinnum.

Lögmaður sóknaraðila sendi varamaðila bréf, dagsett 4. september 2001, þar sem hann neitaði greiðsluskyldu og krafðist afhendingar á verðbréfum í vörslu varamaðila. Hafnaði varamaðili kröfu sóknaraðila með bréfi, dagsettu 11. september 2001. Lögmaður

sóknaraðila ítrekaði erindi hans með bréfi til varnaraðila, dagsettu 17. október 2001. Þann sama dag var samningum aðila lokað og verðbréf í vörslu varnaraðila notuð til greiðslu skuldar sóknaraðila samkvæmt uppgjöri. Var tap sóknaraðila af skiptasamningi XXX2211, dagsettum 29. mars 2000, alls kr. 2.316.315,- og af skiptasamningi XXX2264, dagsettum 31. mars 2000 alls kr. 2.422.918,-. Samtals nam tap sóknaraðila af umræddum tveimur skiptasamningum kr. 4.739.233,-. Voru verðbréf í vörslu varnaraðila að fjárhæð kr. 3.509.429,- notuð til greiðslu skuldarinnar. Eftirstöðvar eru því kr. 1.229.804,-.

III.

Umkvörtunarefni.

Sóknaraðili gerir þær kröfur að varnaraðila verði með úrskurði gert að fella niður kröfur á hendur sóknaraðila að fjárhæð samtals kr. 4.739.233,-. Er krafan byggð á tveimur yfirlitum, dagsettum 20. september 2001. Gerð er krafa um að öll skuldin verði felld niður án tillits til þess hvemig verðbréfaeign sóknaraðila hefur verið ráðstafað.

Sóknaraðili kveðst hafa gert framvirkan samning við varnaraðila í gegnum síma í janúar 2000 en undirritað samning nokkru síðar. Sama hafi verið upp á teningnum þá er hann gerði samning um kaup á bréfum í D. Sóknaraðili kveðst hafa óskað eftir að gera samning við varnaraðila um kaup á hlutabréfum í N fyrir kr. 2.000.000,-. Hafi sami háttur verið hafður á við samningsgerðina og áður. Sóknaraðili kveðst engar skýringar hafa fengið á samningum þessum eða um eðli þeirra eða áhættu sem þeim fylgdi.

Sóknaraðili segist hafa um mitt sumar 2000 fengið bréf frá varnaraðila þar sem hann var krafinn um frekari tryggingar vegna samninganna. Hafi hlutabréfamarkaður þá hrunið og gengi bréfanna lækkað mjög. Kveðst sóknaraðili þá saman hafa farið að skilja að samningar þessir væru flóknari og áhættusamari en hann hugði í fyrstu. Hafi hann þá farið yfir samninga aðila en skilið jafn lítið og áður. Hann hafi hins vegar ákveðið eftir símtöl við ráðgjafa varnaraðila að biðja þess að gengi bréfanna hækkaði aftur. Segir sóknaraðili að sér hafi reglulega borist bréf frá varnaraðila þar sem hann var krafinn um frekari tryggingar.

Sóknaraðili kveður starfsmann varnaraðila hafa lagt hart að honum að loka samningi um kaup á bréfum í Ö í desember 2000. Hafi sóknaraðili hagnast um rúmlega eina milljón króna á samningnum en ekki getað leyst út hagnaðinn þar sem honum hafi verið tjáð að upphæðin væru til tryggingar samningum um kaup á bréfum í D og N. Hafi þá runnið upp fyrir sóknaraðila að hann þyrfti að leggja fram tryggingar fyrir tapi af samningnum auk 30% af samningsupphæðunum.

Sóknaraðili kveðst hafa framlengt samninga um bréfin í D og N í janúar þar sem hann hafi þá ekki haft fjárhagslegt bolmagn til að gera þá upp. Þá hafi lækkun gengis íslensku krónunnar lækkað mjög vorið 2001 án þess að honum hafi verið ljóst fyrirfram að gengislækkunin hefði veruleg áhrif á samninga aðila. Hafi honum ekki verið ljóst að um gengistryggt lán hafi verið að ræða.

Sóknaraðili kveðst neita greiðsluskyldu þar sem samningar hans við varnaraðila séu hvorki í samræmi við ákvæði laga um neytendalán nr. 121, 1994 né ákvæði laga um verðbréfavíðskipti nr. 13, 1996. Þá sé framganga starfsmanna varnaraðila við samningsgerðina í andstöðu við lög og ekki í samræmi við þær kröfur sem gera verði til slíkra sérfróða aðila. Heldur sóknaraðili því fram að form samninganna sé algerlega óskiljanlegt. Hafi hann eftir á að hyggja engan veginn gert sér grein fyrir hvað í samningunum fælist heldur treyst starfsmönnum varnaraðila. Sé form samningsins þess

eðlis að erfitt sé að átta sig á því hvað í þeim felist. Beri þeir ekki með sér með skýrum hætti hverjar séu í raun samningsskyldur aðila en slíkt brjóti í bága við 17. gr. laga nr. 13, 1996. Sé ómögulegt að átta sig á því í samningunum til hvers sé ætlast af sóknaraðila. Þá gefi texti þeirra tilefni til að ætla að varnaraðili sé eigandi þeirra. Telur sóknaraðili að það hafi staðið varnaraðila nær að taka af öll tvímæli um efni samninganna, en allan vafa í þeim efnum verði að skýra sóknaraðila í hag. Sóknaraðili vísar m.a. máli sínu til stuðnings til rafpósts sem varnaraðili hafi sent þriðja aðila og hafði að geyma upplýsingar um D.

Sóknaraðili heldur því fram að honum hafi aldrei verið gerð grein fyrir hvað samningarnir þýddu í raun og veru eða hversu áhættusamir þeir væru. Vísar sóknaraðili í þessu sambandi til 27., sbr. 15. og 20. gr. laga nr. 13, 1996 og II. kafla laga nr. 121, 1994. Hafi honum ekki orðið ljóst fyrir en síðar hversu áhættusamir, margslungnir og flóknir samningarnar voru. Hafi honum ekki verið ljóst að gengisáhætta eða áhætta af þróun á gengi hlutabréfanna væri hans eða að hann þyrfti að leggja fram tryggingar fyrir tapi af samningunum auk 30% af samningsfjárhæð sem eingöngu er mælt fyrir um í ákvæðum þeirra.

Sóknaraðili vísar til þess að varnaraðili sé sérfróður í verðbréfiðskiptum og hafi staða aðila því verið ójöfn í viðskiptunum. Þá verði að líta til þess að varnaraðili hafi verið að eiga viðskipti með eigin bréf, sbr. 20. gr. laga nr. 13, 1996. Þá vísar sóknaraðili til 27. gr. sömu laga þar sem gert sé ráð fyrir að sala til annarra en fagfjárfesta, sem ekki falli undir reglur um almennt útboð, sé háð því að lagt hafi verið mat á faglega þekkingu, fjárhag og reynslu viðskiptavinar. Hafi sóknaraðili enga reynslu eða sérþekkingu haft á verðbréfiðskiptum.

Með vísan til framangreinds telur sóknaraðili að varnaraðili beri ábyrgð á tjóni sóknaraðila þar sem varnaraðili hafi ekki borið sig til við samningagerðina með lögmætum hætti og ekki gert sóknaraðila grein fyrir þeirri áhættu sem henni fylgdi. Verði varnaraðili því sjálfur að bera það tjón sem félagið kunnið að hafa orðið fyrir vegna samninganna.

IV.

Athugasemdir varnaraðila.

Varnaraðili hafnar alfarið bótaábyrgð á fyrrgreindum viðskiptum aðila og krefst þess að úrskurðarnefndin hafni öllum kröfum sóknaraðila.

Varnaraðili bendir á að mál þetta megi rekja til verðbréfiðskipta sem sóknaraðili átti fyrir milligöngu varnaraðila á árinu. Hafi hann gert alls fjóra skiptasamninga og hafi þeim verið framlengt fram yfir upphaflegan gildistíma í a.m.k. sex skipti. Hafi tap sóknaraðila numið alls kr. 3.731.248,-. Hafi hann jafnan lagt út fyrir tapinu með því að leggja fram frekari tryggingar eða með sölu á verðbréfum í vörslu hjá félaginu. Hafi sóknaraðili staðið í skuld við varnaraðila þá er viðskiptum þeirra lauk.

Varnaraðili kveður viðskipti aðila felast í skiptasamningum með hlutabréf og feli samningarnar í sér uppgjörsákvæði sem byggist á breytingu hlutabréfa verðs á ákveðnu tímabili. Sé andvirði samninganna því fyrst og fremst háð undirliggjandi verðmætum þeirra, nánar tiltekið breytingu á viðmiðunargengi þeirra hlutabréfa sem tilgreind eru í hverjum samningi. Varnaraðili bendir á að sóknaraðili fari aðeins fram á niðurfellingu á kröfu á þeim tveimur samningum þar sem tap hafi verið verulegt, þrátt fyrir að hafa gert fjóra samskonar samninga.

Varnaraðili segir óhagstæða þróun á verðbréfamörkuðum hafa gert það að verkum að samningarnir í D og N hafi fljótlega farið að mynda neikvæða stöðu og hafi hagnaður af fyrri samningi aðila í Ö minnkað smátt og smátt. Kveður varnaraðili að sóknaraðili hafi mátt gera sér grein fyrir áður en hann gerði samninga um bréf í D og N að um mjög áhættusöm viðskipti væri að ræða. Bendir varnaraðili á að á þeim tíma sem samningarnir voru gerðir hafi staða fyrsta samningsins í Ö verið jákvæð um rúmar 1,5 milljónir króna. Þá vísar varnaraðili til þess að óumdeilt sé að sóknaraðili hafi sjálfur komið að málum við varnaraðila og óskað eftir að gera umrædda samninga og hafi viðskiptin alfarið verið að frumkvæði og á ábyrgð sóknaraðila. Ennfremur bendir varnaraðili til þess að sóknaraðili hafi undirritað yfirlýsingu um að hann hafi kynnt sér eðli skiptasamninga og aflað sér sérfræðiráðgjafar frá þriðja aðila áður en hann undirritaði samningsskilmálana.

Varnaraðili mótmælir því að samningar aðila hafi verið óskiljanlegir eða svo óskýrir að það geti talist vera brot á 17. gr. laga nr. 13, 1996. Bendir varnaraðili á að ástæða hafi þótt til að gera skriflega samninga við sóknaraðila til staðfestingar á þeim samningsskilmálum sem um var samið. Þá hafnar varnaraðili því að brotið hafi verið gegn ákvæðum 15. gr. umræddra laga. Hafi sóknaraðila verið gerð grein fyrir að viðskiptin væru áhættusöm og sérstaklega að lítið væri vitað um hlutabréf í D og væri því um sérstaklega mikla áhættu að ræða í því tilviki. Ennfremur bendir varnaraðili á að sóknaraðili hafi getað fylgst með gengi þeirra hlutabréfa sem miðað var við, en hann hafi að auki fengið yfirlit yfir stöðu samninganna og verið í tíðum síma- og tölvusamskipum við varnaraðila. Hafi hann því verið vel upplýstur um stöðu samninganna hverju sinni. Þá komi skýrt fram í samningunum í hvaða mynt þeir séu gerðir. Sömu sögu sé að segja um skjöl sem framlengdu gildistíma samninganna.

Varnaraðili hafnar því að hann hafi átti í viðskiptum með eigin bréf og komi 20. gr. laga nr. 13, 1996 því ekki til álita í málinu. Þá verði ekki séð að brotið hafi verið gegn ákvæðinu þó það kæmi til álita, hvað þá að sóknaraðili hafi orðið fyrir tjóni sem rekja mætti til brots á 20. gr. og ætti þar af leiðandi rétt á bótum eða væri stætt að neita greiðsluskilyldu af þeim sökum.

Varnaraðili vísar til þess að ákvæði 27. gr. laga nr. 13, 1996 sé nýmæli og hafi tekið gildi 1. janúar 2001 en umþrættir samningar hafi verið gerðir á fyrri hluta ársins 2000. Eigi ákvæðin því ekki við í málinu. Þá hafnar varnaraðili því að ákvæði laga um neytendalán eigi við um afleiðusamninga sem þessa heldur fari um þá samkvæmt ákvæðum laga um verðbréfavíðskipi. Þá sé heldur ekkert sem bendi til þess að varnaraðili hafi brotið gegn ákvæðum laga um neytendalán þó svo að þau ættu við í málinu. Loks bendir varnaraðili á að sóknaraðili hafi ekki gert athugasemdir við viðskiptin fyrr en með bréfi lögmanns hans, dagsettu 4. september 2001, eða rúmunum 17 mánuðum eftir að viðskiptin áttu sér stað. Hafi sóknaraðili og sjálfur ákveðið að halda samningunum áfram þrátt fyrir að staða þeirra versnaði frá einum mánuði til annars og þrátt fyrir að starfsmaður varnaraðila hafi ráðlagt sóknaraðila að takmarka áhættuna með því að loka opnum samningum. Kveðst varnaraðili ekki með nokkru móti geta fallist á að bera ábyrgð á ákvörðunum sem sóknaraðili hafi tekið sjálfur og leitt hafi sífellt til meira taps en fyrir var.

V.**Niðurstaða.**

Í máli þessu liggur fyrir að aðilar gerðu fjórum sinnum með sér samninga um hlutabréfaviðskipti, svokallaða skiptasamninga, á tímabilinu frá 13. janúar - 31. mars 2000. Snérust tveir þeirra um hlutabréf í Ö sá þriðji um bréf í D og hinn fjórði um bréf í N. Við uppgjör samninganna hagnaðist sóknaraðili um rúmar 900.000,- krónur á fyrsta samningnum, tapaði tæpum 30.000,- krónum á næsta og alls rúnum 4,7 milljónum króna á tveimur síðustu samningunum. Snýr kvörtun sóknaraðila að þeim viðskiptum.

Þeir samningar, sem mál þetta snýst um, eru svokallaðir afleiðusamningar, sbr. nú 21. tölul. 2. gr. laga um verðbréfaviðskipti nr. 13, 1996, sbr. 1. gr. laga nr. 164, 2000. Er þar um að ræða samninga þar sem uppgjörsákvæði byggist á breytingu einhvers þáttar, svo sem vaxta, gengis gjaldmiðla, verðbréfavæðs, verðbréfavísitölu eða hrávöruverðs. Andvirði slíkra samninga er háð breytingu þessara viðmiðunarþátta á tilteknu tímabili. Um afleiðuviðskipti málsaðila á þeim tíma sem samningar þeirra í millum voru gerðir fór samkvæmt ákvæðum laga um verðbréfaviðskipti. Ákvæði laga um neytendalán nr. 121, 1994 eiga því ekki við um viðskipti aðila.

Ekki verður hjá því litið að sóknaraðili hafði sjálfur frumkvæði að þeim viðskiptum aðila sem hann kvartar nú yfir. Verður rafpóstur sá frá varnaraðila sem þriðja manni barst engan veginn skilinn sem hvatning til sóknaraðila um gerð samninga við varnaraðila. Þrátt fyrir að ákvæði samninga aðila séu ekki svo skýr sem kostur væri kemur skýrt fram í samningunum að greiðslur fari milli aðila samningsins á svonefndum reikningsdegi og að sóknaraðili greiði varnaraðila þá vexti á hverja vaxtareiknupphað (sic). Er í samningunum tilgreint hvernig sú vaxtagreiðsla skuli reiknuð út. Þá er og mælt fyrir um að sóknaraðili skuli greiða varnaraðila mismun á nafnverði bréfanna annars vegar miðað við viðmiðunargengi þeirra og hins vegar markaðsgengi. Á móti skyldi varnaraðili greiða sóknaraðila greiðslur, sem áður hafa verið tíundaðar. Þá er mælt fyrir um gjaldmiðlaskipti milli aðila þar sem hvor skyldi greiða hinum svo sem nánar er gerð grein fyrir í samningunum. Þar er og að finna skýr ákvæði um þær tryggingar sem sóknaraðila var gert að leggja fram og þær viðbótartryggingar sem varnaraðili gat krafist. Ennfremur er til þess að líta að sóknaraðili lýsti því yfir við samningsgerðina að hann hefði kynnt sér eðli skiptasamninga og aflað sér sérfræðiráðgjafar þriðja aðila áður en hann undirritaði samningana. Er ekkert fram komið sem bendir til annars en að sóknaraðili hafi mátt vera vel upplýstur um eðli þeirra samninga sem hann gerði við varnaraðila og þá áhættu sem þeim var samfara. Þá verður heldur ekki annað ráðið en að sóknaraðili hafi ítrekað verið upplýstur af varnaraðila um stöðu samninganna, en hafi eftir sem áður kosið að framlengja þá í stað þess að ganga til uppgjörs, en varnaraðili hafði bent sóknaraðila á leiðir í þeim efnum. Með vísan til framanritaðs, gagna málsins og atvika að öðru leyti verður ekki annað ráðið en að eðlilega hafi verið staðið að málum af hálfu varnaraðila í viðskiptum hans við sóknaraðila og í samræmi við gildandi lög á þeim tíma um verðbréfaviðskipti. Rétt er að taka sérstaklega fram að 27. gr. gr. gildandi laga um verðbréfaviðskipti, eins og henni var breytt með 6. gr. laga nr. 163, 2000, öðlaðist ekki gildi fyrr en 1. janúar 2001, sbr. 10. gr. laga nr. 163, 2000, og kemur því ekki til álita við úrlausn máls þessa.

Með vísan til alls þess er að framan greinir er kröfum sóknaraðila á hendur varnaraðila hafnað.

Ú r s k u r ð a r o r ð:

Kröfum sóknaraðila, M á hendur varamaðila, F er hafnað.

Reykjavík, 15. janúar 2002.

Guðjón Ólafur Jónsson

Geir Arnar Marelsson

Gunnar Viðar

Ólöf Embla Einarsdóttir

Sölvi Sölvason